

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΡΜΑΝΔΟΥ ΠΑΒΙΟ

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ...

(Μιά δραματική ιστορία του Βαλκανικού πολέμου του 1912)

(Το παρακάτω διήγημα του Αρμανδού Παβίο, είναι χαρακτηριστικό της γλώσσας την οποία έχουν σχηματίσει οι ξένοι για τους λαούς των Βαλκανίων και τις μεταξύ των σχέσεις. Το δημοσιεύουμε συνεπώς χάριν των αναγνώστών μας).

Οι δύο έγχθροι φιλονεικούν για πρώτη φορά. Ένα πρωί, κοντά στην ταβέρνα του Τάσσο.

—Θά σου πω το αίμα! έβραχηδη ο Κώστας, ένας Μακεδών λαθρέμπορος.

—Θά σε πιτήσω, στο κεφάλι, σαν φρέδι! βροντοφώνησε ο Λαζάρωφ, ο Βούλγαρος ζομπιτζής.

Ο Κώστας έσηξε τα δόντια του, έβριξε μια περιφρονητική ματιά στον αντίπαλό του και χάρηκε μέσα στο κοντινό δάσος. Κι' απ' την ημέρα αυτή δέν Ξαναφάνηκε στην ταβέρνα.

Όλοι στο χωριό μιλούσαν τώρα για το θανάσιμο μίσος μεταξύ του Κώστα και του Λαζάρωφ. Κινείς όμως δέν ήξερε την πραγματική αίτια. Άλλοι έλεγαν πως είχαν μιλήσει για κάποια γυναικοποιλιά, άλλοι για κάτι χρηματικές διαφορές... Ο καθένας, τέλος, έλεγε το δικό του. Μονάχα σ' ένα σημείο συμφωνούσαν όλοι: ότι ο Λαζάρωφ δέν έκανε καλά να τή βάλει με τον Κώστα.

—Ο Λαζάρωφ είνε βέβαια παλιόμπαρ, έλεγαν. Μά κι' ο Κώστας δέν ζομπιτζένι.

—Ναί, ο Κώστας είνε Μακεδών... σκαί μονάχο! Άλλοίμονο οι κείνον που θά τον μπη στη μπη!

Ύστερ' από λίγον καιρό δεσδόη στο χωριό μιά σοβαρή είδηση: Ο Κώστας αρμάτωσε κάτι δικούς του άνθρωπούς και πήρε τα βουνά, μάχοντας να βοηθί τον Λαζάρωφ. Τόν είχε ήδη πετύχει κάπου δύο φορές και τον κερσόβησε. Ο Λαζάρωφ όμως φυλάγόντανε. Και διαν είδε πως ο Κώστας δέν άστεινόντανε πια, μάεφερε κι' αυτός κερσόβους παλιότερες του και του έστησαν κινέφει.

Ένα απόγευμα, άναψε δυνατό τσιγάρο μετάξ' τους, μέσα στο βουλιγαριό έδαφος.

Τρία από τα παλιόμπαρ του Κώστα σκοτώθηκαν. Τα υπόλοιπα τρία κατορθώσαν να διαφύγουν, βαρύν πληγωμένα. Κι' ο Κώστας, που είχε λαθωθει κι' αυτός, πιάστηκε από τους Βούλγαρους χωροφυλάκες, που έτρεξαν εκεί, ειδοποιημένοι από τον Λαζάρωφ...

Έγνηά μήνες έκανε ο Κώστας κλεισμένος στις φυλακές της Φιλατουπόλεως, περιμένοντας να τον εκάσουν. Μά όταν έφτασε η ημέρα της δίσης, η φυλακές βρήκαν το κελλί του Κώστα άδειαν. Ο φυλακισμένος κατορθώσε να διαπετήσχη και να του νά κρυφτή στις χωράδες της Μαρτίνας.

Άπο τότε, ο Λαζάρωφ ζούσε με τη διαρκή άγρο-

νία μήπως δη καιμιά ώρα τον Κώστα να παρουσιάζεται μπροστά του και να ζητάη έκδωσιν...

Όταν ο Βούλγαρος έβγαλε ξέο από το χωριό, κούταξε με τρόμο τα δέντρια και τους θάμνους, περιμένοντας να δη τον έγχθρο του να πετάγεται με το τσιγάρο στο χέρι...

Πέρασαν όμως ένα—δύο χρόνια, χωρίς να συμβη τίποτε. Κανείς δέν ήξερε τί άπόγινε ο Κώστας. Σαμνικά το 1912, ο Λαζάρωφ έμαθε ότι ο έγχθρος τον πέρασε στην Άλβανία, ότι έσηξε ύστερα με κάτι άντάρες από τα Γιάννενα και ότι σκοτώθηκε σέ μιά μάχη του έδωσαν με τους Τούρκους...

Ο Λαζάρωφ άνέντευσε τότε με άκακότητα. Είχε απαλλαγεί από έναν επικίνδυνο έγχθρο.

***

Την ίδια χρονιά, ο βασιλεύς της Βουλγαρίας Φερδινάνδος έκηρυξε τον πόλεμο κατά της Τουρκίας. Τα στρατεύματά του άρχισαν να κατεβαίνουν με μεγάλη όρμη. Μόλις κατέλαβαν το κρούσιο του Μουσταφά Πασά, πέρασαν τα σύνορα κι' έφτασαν στις Σαράντα Έκκλησιές, όπου έδόθηκε σκληρή και πολύνερση μάχη...

Τούρκοι και Βούλγαροι πολέμησαν με λύσσα και φανατισμό. Ο κριμός έγένεσε από πτώματα χριστιανών και μουσουλμάνων που ξεφύγηναν άγριαλασμένοι, διαγκώνοντας ο ένας τον άλλο ως την τελευταία τους πνοή.

Τό βράδι της τρίτης ημέρας, οι Βούλγαροι ξεκαλοουθώσαν να κεντρήσαν τους νικημένους Τούρκους.

Ο λοχαγός Πατισέιφ μάλιστα είχε αναλάβει να ξεπιστοφύη με τους άνδρες του μερικούς Τούρκους στρατιώτες πουσαν τρωπώσι σ' ένα δάσος.

Ένας όμως Ξαρνικά σέ ένδρα κι' όταν πέρασε ο κίνδυνος και ζήτησε να μετρήση τους άνδρες του, είδε ότι έλειπε ο λοχίας Λαζάρωφ, το καλύτερο παλιόμπαρ του λόχου του.

Πρώτα, μόλις έκηρύχθη ο πόλεμος, ο Λαζάρωφ κατέβηκε απ' τα βουνά και κατετάγη στο στρατό της πατρίδος του από μίσος προς τους Τούρκους.

—Μήπως είδε κανείς τον Λαζάρωφ; ρώτησε ο λοχαγός Πατισέιφ τους άνδρες του.

Μά κανείς δέν μπόρεσε να του δώση μιά άπάντησι. Ο καθένας είχε το νού του, μέσ' στην άνταρα της μάχης, πώς να σόση το πετό του.

Τη στιγμή αυτή πρόβαλε μπρός τους ένα άλογο με κόκκινες τρίχες και χωρίς τον άνάβητι

του. "Όλοι το ανεγνώρισαν. Ήταν ο «Αφέντης», το άλογο του Λαζάρου...

— Θά έζη πληρωθεί βασικά; είπε τότε ο λοχαγός. Κοίμα στο κούρσο...

Και διάταξε τους άνδρες του να συνεχίσουν την καταδίωξη των Τούρκων στρατιωτών.

***

Έντοματαξή ο Λαζάρου, που είχε πληρωθεί πράγματι από μια τορκακή σφαίρα, μόλις συνήλθε απ' τη ζάλη που τον έπιασε εξ αίτιας της άποσιμου πτώσεως του από τ' άλογο, δεν άφησε να ξαναβρή την ψυχραιμία του.

Το κεφάλι του έβούρζε άνομα άπό τον θόρυβο της μάχης. Ξαλλώθηκε καλύτερα στο χορτάρι, όπου είχε πέσει, και περίμενε να πάν οι τραυματιοφορείς να τον πάρουν.

Είχε πληρωθεί στο δεξίο πόδι και δεν μπορούσε να περπατήσει.

Έγρω του, ήταν Ξαλλωμένα τα πτόματα εξατοντάδων άνθρώπων. Χθές άνομα οι σκοπομένοι Τούρκοι και Βούλγαροι ήταν είρηνοι γείτονες και σήμερα κοιμόντανε στην παγερή άγκαλιά του θανάτου, άφοι προηγουμένως πολεμήσαν ο ένας εναντίον του άλλου, χωρίς να ξέρουν το γιατί. Άπο μίος ίσως, άπο τ' άνομα, άπο πλινθόξια, άπο άγρια έντονα, άπο υπερβολική άνάτη για το σπίτι τους...

Η όρα περιούσια κι' ο Λαζάρου δεν έβλεπε να φτάει κανένας σπαδελός του να τον πάρη. Σιγά-σιγά άρχισε να τον πιάνη παραλήρημα. Τού φροντίσαν πως άνα οι νεκροί είχαν σιχαθεί όδοντι και προσηρούσαν καταπάνω του.

Ο Λαζάρου θα ήθελε να φωνάξη, να δώσει ση-μεία ζωής, να τους πη να προσέχουν μη τον πιατήσουν. Μά δεν είχε δύναμη να φωνάξει. Βραχνές φωνές έ θύσανε μοναχά άπο τον λαμό του. Άνεπιφορηό άδρω είχε σπινθηρώσει τον λάγυρο του...

***

Σεμικά, ο σφύραος φωτιστήρας άπο μια δυνατή εκτελεστική λάμψη. Η γη άρχισε να τρέινη και μια τρομακτική έκπνευραότητα άντήχησε.

Ένα φρόνιο είχε άνατισχυθεί στον άέρα.

Ο Λαζάρου άνατρίχισε. Η άγρονα τον έκανε να μη μπορεί πάλι να μείνη Ξαλλωμένος εκεί. Σπρωχθηκε με δύσκολια και, παρά τον τρομερό λογο που αισθανότανε στο πόδι του, προχώρησε, βαδίζοντας άναμεσα στους νεκρούς και στους τραυματίες και άδηρομένους άπο τις λάμψεις της μηράλης φωτιάς, τράβηξε για τις Σαράντα Έκκληρίες, όπου ήταν στρατοπεδευμένα το συνταγμα του.

Τότε καταλαβε ότι είχε άνατισχυθεί το φρόνιο των Σαράντα Έκκλησιών. Τρανήτες φλόγες έβρυναν την πόλη, γιατί η πυρκαγιά είχε απλωθεί σε πολλά σημεία.

Ο Λαζάρου μετρε σερμονένος σχεδόν μέσ' στην πόλη, φροντίζοντας, ότι θα έβρισκε εκεί τους δικούς του.

Άλλ' οι Βούλγαροι είχαν άποσχυθεί απ' τις Σαράντα Έκκληρίες και την πόλη την είχαν καταλαβε και πάλιν οι Τούρκοι...

Οι δρόμοι ήταν έρημοι.

Τα σκυλιά μοναχά σφάλλαν.

Ο Λαζάρου φρόνιξε κι' άποφάσισε να γυρίσει πάλιν στον κούρσο, μεταξή των νεκρών, όπου θα είχε μεγαλύτερη ασφάλεια.

Στη γωνία όμως του δρόμου, βεβήθηκε άναπίετως απ' ένα Τούρκο στρατιώτη.

— Ένας Βούλγαρος! φωνάξεν, κι' άρχισαν να κινηθούν τον Λαζάρου, ο άποιος μπήκε σ' ένα στενό δρόμο, τρέχοντας όπο του έπερε το πληρωμένο πόδι του...

Εκεί που έτρεχε, έβάνταναν σε κάτι μεγάλες πέτρες και κελύφητα μέσ' στις λάσπες. Οι Τούρκοι τον έβρισαν. Ο ένας απ' αυτούς είχε σπρώσει ήδη το σπίτι του. Μά ο Λαζάρου, καθώς ήταν Ξαλλωμένος, πάλι έδωσε με το γρόο το πόδι μια κλωστή αμέσως όδοντι και άρχισε να πάλι να τρέχη μέσα άπο τους έρημους δρόμους της πολιτείας.

Εκεί που έτρεχε, είδε μια πόρτα κ' άνοίγη μπροστά του.

Όρμησε μέσα περιπατώντας σαν μεθυσμένος και έλασε καταγής, μισοκλεισμένος.

Είχε σοφεί.

Οι Τούρκοι περίσταν έμπρός απ' το σπίτι, χωρίς να υπολατύνουν ότι ο Βούλγαρος είχε καταγής εκεί, και συνέχισαν τον δρόμο τους, βλαστημώντας και βοιτώντας ως το γόνατο μέσ' στις λάσπες...

Νύχτα τροφου και άγονίας...

***

Ο Λαζάρου είχε πέσει ξανάληθο, όποτε δεν μπορούσε ούτε ν' άνοίξη τα μάτια του να δη πού βρισκότανε...

Το άφθονο αίμα που είχε χάσει, ή κοίφασι απ' το δρόμο και ή δυνατή συγκίνηση τον έκαναν πτόημα...

Πέρασαν έτσι κάμποσα λεπτά της ώρας.

Έτελος, άνοιξε τα μάτια του κι' έόρμηξε ένα βλέμμα τρογγύου του. Βρισκότανε σ' ένα μπακαλιζο. Ένα κερί, κολημένο στην άκρη μιας κλάσης, φωτίζε φαιδρά και πένθημα τον στενό εκείνο χώρο, που μύριζε τυρί και κομμάδια...

Άδεν μείνη κανείς έδω: σ' αετήριε ο Λαζάρου, παραξενεμένος για την βαθεία σιωπή.

Έβλεπνα όμως, άνοίγοντας καλύτερα τα μάτια του, είδε, σε μια γωνία, ένα μαύρο άκάντο όγκο, έναν όγκο που είχε το σχήμα άνθρώπινου σώματος.

— Ποιος είν' εκεί; ρώτησε ο Λαζάρου.

Ο μαύρος όγκος κινήθηκε λίγο απ' τη θύρα του.

Ο Λαζάρου κατάλαβε τότε, ότι ένας άθροιστος ήταν τρομομένος εκεί, αντίκρυ του. Γιατί όμως δεν μιλούσε, δεν άπαντούσε;

— Είσαι κ' ής ή εχθρός; Ξαναρώτησε ο Λαζάρου, Σιωπή.

Το αίμα άρχισε να παγγώνη στις φλέβες του Βούλγαρου. Ο μαύρος άκάντος όγκος τον έβόλεζε περισσότερο κι' άπο το άτομα ενός κανονού. Η βαθεία σιωπή που βασιλεύε εκεί, το νεκρώ ως που άρχιζαν το κερί μέσ' στο μισοσβέτιονο μπακαλιζο, ήταν γι' αυτόν κάτι πιο τρομερό κι' άπο την τροφή του πτόημου.

Θά τρελλιάθ' έγγοννος ο Λαζάρου. Μίλο μου, άποιος κι' άν είσαι...

Τότε ο μαύρος όγκος έβηκε απ' τη γωνία, πάλι σίπασε στην λάσπη, πήρε το κερί, το έφερε κοντά στο πρόσωπό του και πήρε και σπάθηκε πάνω απ' τον Ξαλλωμένο Λαζάρου—σιωπήλος κι' άμυλτος.

Μια βραχνή φωνή βγήκε τότε απ' το στήθος του Λαζάρου, μια κραυγή άγρομίου που σούφισε να το πληρώσει ο θάνατος.

Μαρός του έπεσε ο Κώστας, ο άμυλτος εχθρός του...

***

Ο Κώστας σπάθηκε σιωπήλος άρετέες σιγιές, απολαυδώνοντας τον τρομο και την άγονία που λορωματόσανε στο πρόσωπό του θανασιμου εχθρού του.

— Με άνεγνωρίζεις; φωνάξε τέλος.

— Να! άποκρίθηκε ο Λαζάρου, προσπαθώντας να φωνή άτάραχος μπρός στον εχθρό του.

— Σ' έχω, επί τέλους, στα χέρια μου, καταραμένο σκύλι...

— Στάπασε με! είτε ο Λαζάρου, άποφασισμένος να πεθάνη σαν παλιάρικο...

— Άπο χρόνια σε κινώγα! έξεκολούθησε ο Κώστας. Ήθελα σ' αυτά έδω τα μέρη και κινδυνέω να μόνι οι σκοποσιμον άδεια οι Τούρκοι κι' οι Βούλγαροι, μόνο να μόνι γιά να σε σπινθηρώσει και να σε έδιδυθώ.

— Κάνε με ό,τι θέλεις, άκού κέρδισες το παιχνίδι! φρόνιες ο Βούλγαρος, σπατώνοντας τα χέρια του...

***

Την στιγμή αυτή άκούστησαν δυνατοί χτυποι στην πόρτα. Οι δυο άνδρες κυττάστησαν με τρομο και τρέπωση τ' αυτά τους. Άκουσαν υπερωούς Τούρκους να μιλούν απ' έξω.

— Έδώ υπήρε ο Βούλγαρος, έβγα! μια φωνή. Τον είδα με τα μάτια μου...

— Το μαχαλί αυτό είνε ενός γκαούθη απ' την Μακεδονία, είπα μια άλλη φωνή...

— Τα σκυλιά!... Τρώγονται μεταξύ τους, μά έρχεται όρα που γίνονται ένα και σπινθηρώσει σε μιάς! Πρέπει να τους έξασπρωθούμε και τους δικά...

Οι δυο εχθροί άκουσαν καλά αυτά τα λόγια και καταλάβαν ότι είχε πληρωθεί το τέλος τους.

Ο Κώστας έλασε σε βαθεία σιλλογή. Ο Λαζάρου βρογγόσε απ' την άγονία του. Η πληγή του ποδιού του δεν του έπέτρεπε να σπρωθή, να πολεμήσει και να πεθάνη σαν άνδρας...

Έτελος, ο Κώστας γονάτισε κοντά στον Λαζάρου, έβγαλε ένα περιποροφά από την τσέπη του και του το έδωσε, λέγοντας:

— Πάω! το, κι' ής πολεμήσομαι, πλιν μιά σκοποσιμον. Καί, έχω να σου πη και κάτι άλλο...

Άκουσε τι είπαν τότε οι Τούρκοι; Τρωγγόμαστε μεταξύ μας, μά έρχεται όρα που γινώμαστε ένα... Λίτο τρέμα μεγάλη αλήθεια. Ο θάνατος μιά καρτέρα απ' έξω, άδελφέ μου. Άς μη λορωμώσομαι ότι, παρ' όλη την έχθρα μας, είμαστε Χριστιανοί... Άς ανηρωσόσομαι ο ένας των

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ",
Η ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ
ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ ΤΟΥ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ
 'Υπέροχη ιστορική σελίς του διαλεροπούς λογοτέχρονου και ιστορικού της Έπαναστάσεως κ. **ΓΙΑΝΝΗ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗ**
 'Επισως στο προσεχές φύλλο μια άκομα ένδιαφέρουσα σελίς της τόσον έπιτυχοσύνης καμπάνιας μας:
ΤΟ ΑΣΗΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΩΝ ΕΣΧΟΝΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
 'Ομιλούν οι κ. κ. **Αθ. Μισούλης, Χαρ. Βολζικης, Π. Τσαλάδης, Ι. Ράλλης, Γ. Κοκιδόλης, Κ. Δεμερτζής, κλπ.**

ΞΙΛΟΥΥΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

E. T.

Μία τών πλέον γνωστών άλλωστών δεσποινίδων σπουδαστριών κοσμοειδούς κάλους. Χαρακτηριστική φυσιογνωμία με άποψιμίλλον οβάλ, επισημής μαγαρωταρήνια, μάτια πού άλλών χρώματα και άλλος θρυμνών μενιξίδες Πάρμας και άλλος τρικυμισμένη θάλασσα. Σίλονιτα με γραμμή εκτάκτως άρμονική. Άν προστεθί, ότι ή τοιαύτη της διακρίνεται διά τών Παρξίανισμών των, συμπληρώνεται ή άπόλυτος ενόχωση και άρμονική ευφάνεια της στις πλέον έλκετες δεξιώσεις.

H MONTANA

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Αί κοσμικά Άθήνα εις άέναν κίνησαν κατ' ατάς. Αναρτίθωτοι δεξιώσεις, άπογευματινές και βραδινές.

— Η τριήμερος διακνή τών Παιγκήλων της Ίαπωνίας συνετέλεσαν εις το να δοθούν τρείς έσημιχο έσπερίδες.

— Την παρελθούσαν Τετάρτη ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας παρέθεσε γεύμα πρός τήν τών Α. Υ.

— Η Παιγκήλωση, νεωστιάται και πούλ ενόσση, εφάνταξε σαν ένα σπάνιο κομφοτέχημα, με τοιαύτητα ρός μπροστέ και πούσημα κομψήματα, βραχιόλια πούλιές τέχνης, ώσων του Αδισκράτους της Ίαπωνίας και εφίθερο από κούλιαντα στο λαμό της και ξαβίλια από από κούλιαντα στα μάλλιά της.

— Της έσπερίδος προηγήθη γεύμα, εις τό όποιον παρεκάθησαν Πρόεδυτης Ίαπωνίας και ή κ. Καθασίε, κ. και κ. Α. Μιχαλακοπούλου, κ. και κ. Π. Αγγυροπούλου, κ. και κ. Σοφούλη, Άρχηγός Στρατ. Όσων και ή κ. Γουρούλη, κ. και κ. Κ. Αλεξάνδρη, κ. και κ. Ζαίμη, κομφοτήται με μαύρη δαντέλλα, κ. και κ. Μερξίδου, κ. και κ. Ευδοκίη, ό κ. Καρβασίε, ό κ. Οικονόμου, ό κ. Παυλιέξης, ό κ. Μενάρδος.

— Εις τήν έσπερίδα παρενέθησαν κ. και κ. Ατ. Αλεξάνδρη, κ. και κ. Μαρή, κ. και κ. Γ. Καραντάση, ό κ. Άλ. Παπανατωσίου.

— Ολόκληρον τό Διπλωματικό Σώμα.

— Ο κ. και κ. Τσαλίδου, κ. και κ. Γ. Πανά, κ. και κ. Χειμερσίαν, Έπιτετραμμένος Έλδότης και ή κ. Ζενή, Μαρκήσιος Τριανφι, Βαρόνος Σερβία, Δημάρχος Πειραιώς και ή κ. Παναγιωτοπούλου.

— Ολόκληρος ή Άγγλική Άποστολή.

— Αί κομφοί Άθρηναίαι έτεκλήνοντο εδαφιαίως και με περισσή χάριν πρό της Παιγκήλωσης.

— Τοιαύτες ός επί τό πλείστον σέ χούσιαντα παστέλ και με καλλιτεχνική σκούλα.

— Η μεγαλοπρέπεια και ό διάκοσμος τών αίθουσών συνετέλεσαν εις τό να φανώνται θούλιότερα αί τοιαύτητα και άναδειχάται περισπούστερον ή εμμορφία τών παρεμβησών.

— Θάνα ιδέσθαι ή διεξ Άγχαία Μαρή με ζωστέτ μπροστέ πούση.

— Δεξιώσεις προχθές παρά τή κ. και τή κ. Ν. Καρέλλα.

— Υπό τούς ήχους θαυμασίας τράξ έχούσαν κομφο ζεύγη.

— Διακρίνονεν κ. και κ. Βουρλοίση, τήν κ. Μιχαλακοπούλου, τήν κ. Γ. Μαρή με όια τοιαύτητα μαύρη, τήν κ. Ραζαίου, τόν Προεδυτην της Αιγάττου Κάμελ Μάην, κ. και κ. Χάρβεϊ.

Άλλο κα' ός πεθάωμε σαν άντρες...
'Ο Λαζάρωφ του έσφαξε τό χέρι...

Σέ λίγα λεπτά οι Τούρκοι οπίασαν τήν πόρτα και χύθησαν μέσα. Άρχισε τότε ένα τυφεκικό άγριο, μά θανάσιμη κα' άγρια πάλη, όσμη με όσμη, Βογγητά και βλαστήμιες, κατάρες και ύφολαχτά πόνου άκουγόνοσαν.

Έπειτα έγινε ήσυχία...

Άπ' τούς Τούρκους οι μισοί βρισκονταν Ξαλωμένοι κάτω νεκροί, βουτηγμένοι στο αίμα τους... Πού λέρα ό Κώστας κα' ό Λαζάρωφ, οι πιο άμείλιτοι έχθροί, άδελφοσμένοι μπρος στο θάνατο, ψυχομαχούσαν, με στήθη τραπημένα από τίς τοιχακές ομαρές, σφιγγοντας ό ένας τό χέρι του άλλου...

ΑΡΜΑΝΔΟΣ ΠΑΒΙΟ

ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΛΙΣΤΕΙΑ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Αί διδες Λουκία Κωσταρά (Μις Πειραιώς), Γεωργ. Χατζηστυλιανού (Μις Κοκκινιά), Σωσώ Γαρίδου (Έπανος) και Βαλερίνη Σιακόβου. (Σκίτσο του κ. Μίμη Παπαδημητρίου)

τήν κ. Φραντζή, Νάιαρζον και κ. Δουκρήστη, κ. και κ. Ίωσηφρόλου, κ. και κ. Αδ. Κόϊου, κ. και κ. Γ. Ψιαλή, κ. και κ. Άλ. Πετρίτσου, κ. και κ. Δρούλια, κ. και κ. Ζαϊκοπούτα, κ. και κ. Κ. Αναωρέζου, τας κυρίας Παπαστράτου, Παπαγαζή, Μαντζαβένου, κ. και κ. Γεωργιάδου, κ. και κ. Πετροκοζάνου, κ. και κ. Πηλείδου, κ. και κ. Ψαλλίδα, τας κυρίας Άρηντινιού, Βλάγκλη, Λεκατσά, Β. Μελά, Κρησιόπουλου, Μορέλλα, κ. και κ. Π. Αναωρέζου.

— Ποιά ελεγκάντικες εμφάνισεις αί κομφο Κυριακού με μαύρα και θύμια, Μαστινι με μαύρα και Λαδοπούλου με μαύρα έσπίσης.

— Διακρίνονεν έπίσης κ. και κ. Α. Σκουζέ, κ. και κ. Ζωιοπούλου, κ. και κ. Κολινάτη, τήν κ. Ν. Μυκαζά, κ. και κ. Κομψιλή, κ. και κ. Μιζ. Μιχαλακοπούλου, κ. και κ. Θ. Μιταράση, κ. και κ. Κέντρου, κ. και κ. Γ. Μυκαζά, τας κυρίας Κέντρου και Μ. Μυκαζά.

— Τό γκούλι τών δεσποινίδων χαριτωμένο, Διακρίνονεν τας δας Κατζημάζαρου, Μελά, Δουκίδη, Λίτσου, Μάτσα, Βεζανή, Λεκατσά, Άλ. Μυκαζά, Μαρή, Βουρλοίση, Αναωρέζου, Φραντζή, Ψιαλή, Σταθούρ πούλ εμμορφη με έμεροφά.

— Και τούς κ. κ. Σιαλιάνου, Λιβερατόν, Θ. Μελά, Φίλιου, Καρέλλαν, Λαδοπούλου, Σοκολατοπούλου, Ι. Τούτσου, Κ. Τούτσου, Δεμμερξήν, Μ. Πετρίτσου, Β. Μελά, Κ. Ήλιόσων.

— Ποιά εμμορφες ή διεξ Κέντρου και ή διεξ Καϊνάου.

— Ποιά ενόχωση έσπερις εις τήν Ιαπωνικήν Προεδρίαν τήν παρελθούσαν Πέμπτην, έπίσης πρός τήν τών Παιγκήλων ζεύγους της Ίαπωνίας.

— Η Παιγκήλωση, φούσεται τοιαύτη με τοιαύτητα ρός κρού-σάντε και βελούδο θανάσιμου.

— Τό τραπέζι με τραντάφωλια και πούσημα, πού απεικόνιζαν τήν Ιαπωνική σμια.

— Εις τό γεύμα παρεκάθησαν κ. και κ. Α. Μιχαλακοπούλου με τοιαύτητα θαυμασία μελέ Περσική, κ. και κ. Αγγυροπούλου με ζωστέτ και δαντέλλα μαύρη, Άρχηγός Στρατ. Όσων και κ. Τσαυτίση, πούλ όσμη με μαύρη δαντέλλα, κ. και κ. Τσαλίδου, κ. και κ. Γ. Πανιά, κ. και κ. Δεμμερξήν, κ. και κ. Ευδοκίη.

— Στή δεξίωση πούλες γνωστές Άθρηναίαι κόμοις.

— Ποιά ενόχωση ή εμφάνις τών δεσποινίδων πού έφρασαν Έθνικά κοστούμια, ίδωσαν Ηοσκόδου, Α. Φαριμάη, Δ. Καρσιόκισση, Ρωξάνη Παλά, Κάη Λίτες, άμύλιουόνεν σέ λιγυρίσση και εμμορφά.

— Η κομφοτέρες και θουαίστερες της βραδινές ήσαν ή κ. Α. Λοβέρδου με μαύρη τοιαύτητα, ή διεξ Άγχαία Μαρή με θαμισό ρός φούσια και ή κ. Μαστινι με μαύρη ρουλέττα.

— Αναγγέλονται δεξιώσεις: Τήν Τετάρτην παρά τή κ. και τή κ. Πουρή, τήν Πέμπτην κ. και κ. Έλ. Χαριλάου, τό Σάββατον κ. και κ. Άρ. Λαδοπούλου.

— Χθές μουσικόν άπόγευμα παρά τή κ. και τή κ. Κωνστ. Ταυλάρη.

— Αίθουσα με άνερωδώς καλλιτεχνών διάκοσμον, έργα ζωγραφικής σπάνια, συνθέσι, κομφο τεχνημάτων άταρτίμωλι.

— Ή οικοδόστοντα, θαυμασίως κομφο, με δαντέλλα μαύρη.

— Τό πρόγραμμα καθρητισμένο με ή καλλιτεχνικό γούστο της οικοδοστοινής.

— Η κ. Μάγνη Κωσταρά τραγουδήσε με μαγατωική χύμη και γουρεια ΑΜανών και Ρεινόνιαν Χάνα, ή κ. Λένιξ έπαξε με πούλην τέχνην τόν Ίσπανικό χορό του Γκερνάντος, συνοδωμένην τεχνικώτητα από τήν άδελφή της δια Χριστοδοπούλου. 'Ο κ. Τριαντάξ έπέδειξε σπάνιο φυσικό ταλέντο.

— Παρενέθησαν Προεδυτης Βελγίου και ή κ. Τύρη, διεξ Τύρη, κ. και κ. Α. Σκουζέ, κ. και κ. Μιζ. Μελά, κ. και κ. Δρούλια, ή κ. Άρ. Λαδοπούλου ιδιότυπο και κομφο φούση μαύρη και πούση, ή κ. Αιλή Λούκουρ υπέρ ποτε εμμορφη με βουσιανά ζωστέτ, ή κ. 'Οκάφου, άλλη χαριτωμένη εμφάνις με μαύρη ζωστέτ, κ. και κ. Κ. Γεωργιάδη, ή κ. Ύψηλάντη, ή διεξ Έλίνη Εικόλδη άπαταγών στη και γουρειακή σνομολήτρεα.

H MONTANA

H ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Η εικόνα του σημερινού εξωφύλλου μας εινε έργον του Γερμανού ζωγράφου γρον Φράντεν και εφραε τόν τίτλο 'Η χαρά της Άνθήσεως.